

Η μουσική

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)



Φωτό:bizantinimusic.blogspot.com

Όταν γνωρίζεις, μαθαίνεις να ακούς.

Όταν ακούς, μαθαίνεις να σιωπάς.

Όταν σιωπάς, μαθαίνεις να εκτιμάς.

Όταν εκτιμάς, μαθαίνεις να σέβεσαι.

Κι όταν σέβεσαι, δεν μαθαίνεις, ούτε γνωρίζεις απλώς, αλλά διδάσκεσαι.....

Οι πιο πολλοί από εμάς, ίσως δε γνωρίζουμε πως να καταπιανόμαστε με τα πράγματα που αφορούν στη ζωή μας, είτε μεγάλα και σοβαρά είναι αυτά, είτε μικρότερα κι απλούστερα. Έτσι, ο όμορφος, μακρύς της δρόμος, δεν ξεκινάει με το πολύτιμο εφόδιο που λέγεται επιλεκτικότητα, αλλά αντίθετα, με ένα ασήκωτο σακκίδιο, παραγεμισμένο από το «φορτίο» της ρηχότητας, της επιπολαιότητας και της αμάθειας.

Ένα πολύ τρανταχτό παράδειγμα, είναι οι περισσότεροι γονείς, που «πατώντας»

πάντα, πάνω στο καλό και το όφελος των παιδιών τους, τα κατευθύνουν να καταπιάνονται με πράγματα, που ούτε οι ίδιοι γνωρίζουν την ουσία και την αξία τους, με αποτέλεσμα, και τα παιδιά τους στη συνέχεια, να ακολουθούν την ίδια πορεία των γονέων τους, μετεωριζόμενα σαν ανίδεες, ακαλλιέργητες και «ασυνείδητες» μαριονέτες.

Η Μουσική, είναι ένας πολύ παρεξηγημένος τομέας στη ζωή των ανθρώπων γενικότερα. Άλλοι την επιλέγουμε ως διασκέδαση, άλλοι ως τέχνη, άλλοι ως επιστήμη, άλλοι ως έκφραση, άλλοι ως ανακούφιση, άλλοι ως χόμπυ, άλλοι ως ένα επιπλέον προσόν για τη σταδιοδρομία μας, ανάλογα με το ποιοί είμαστε εμείς, ο χαρακτήρας μας, οι δυνατότητές μας, οι ανάγκες μας, οι αντιλήψεις μας και τα βαθύτερα, η τα επιφανειακά κριτήριά μας.

Όταν όμως την επιλέγουμε εμείς για τα παιδιά μας, αντί να ανα-ρωτιόμαστε σε ποιό Ωδείο να γραφτούν και με ποιό μουσικό όργανο θα ασχοληθούν, θα ήταν καλύτερο να αναρωτηθούμε και να ψάξουμε πολύ, αν είμαστε εμείς αυτοί που έχουμε ανάγκη να σπρώξουμε τα παιδιά μας να ακολουθήσουν τη Μουσική.

Υπάρχουν οικογένειες, που επειδή αγόρασαν ένα πιάνο για να στολίζει κάποιο δωμάτιο του σπιτιού τους, και να ταιριάζει με το υπόλοιπο ντεκόρ του, αναγκάζουν τα παιδιά τους να ξεκινήσουν μαθήματα πιάνου.

Υπάρχουν άλλες οικογένειες επίσης, που επειδή είναι οικονομικά ευκατάστατες, τα παιδιά τους φοιτούν σε σχολεία που τους παρέχεται η δυνατότητα να μαθαίνουν πολλά μουσικά όργανα. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα, τα μεν παιδιά να αδυνατούν να συγκεντρωθούν σε ένα πράγμα, σοβαρά και σωστά, με υπομονή και πειθαρχία, οι δε γονείς, να κομπάζουν για τις «ικανότητες» των παιδιών τους.

Εάν τα παιδιά της μιας οικογένειας διδάσκονται στο σχολείο τους, όχι ένα, ούτε δύο, αλλά τρία και τέσσερα μουσικά όργανα, τότε πρέπει απαραίτητως και τα παιδιά της άλλης οικογένειας που φοιτούν κι εκείνα στο ίδιο σχολείο, να διδαχθούν οπωσδήποτε τρία και τέσσερα μουσικά όργανα.

Άλλες οικογένειες πάλι, που τα παιδιά τους μπορεί να συνεχίσουν για λίγα χρόνια τη σπουδή κάποιου μουσικού οργάνου και να προχωρούν όπως-όπως, κουτσά-στραβά, αποκτούν, μία ανεξήγητα φανταστική εικόνα για το μέλλον τους. Κι επιμένουν με ένα φανατισμένο, εγωιστικό πείσμα, ότι τα παιδιά τους είναι «ταλέντα».

Τα δε παιδιά, παρομοίως φαντασιόπληκτα, βλέπουν το μέλλον τους, πολύ πετυχημένο, γεμάτο από Πτυχία και Διπλώματα πάνω στη Μουσική, λες κι ένα Πτυχίο, η ένα Δίπλωμα είναι ένας απλός πασατέμπος μπροστά στα «αυθάδη»

όνειρά τους. Η συνέχεια του μυθιστορήματος περιλαμβάνει μεταπτυχιακά στο εξωτερικό και πολλά άλλα παρόμοια.

Και η Μουσική;

Η Μουσική στέκεται πιο πέρα, μακριά από τα μικρά, η τα μεγάλα «ταλέντα» μας, μακριά από τις ματαιοδοξίες μας, μακριά από τις κάθε λογής διχασμένες ακοές μας. Στέκεται μακριά από τους υπερφίαλους υπολογισμούς μας και τις καταναγκαστικές μας συνήθειες.

Η Μουσική, δεν έχει ανάγκη ούτε από ρομποτάκια, ούτε από στρατιωτάκια, ούτε από σοβαροφανείς σνομπιστές, ούτε από αχαλίνωτους κι έξαλ-

λους διασκεδαστές. Η Μουσική δεν εξυπηρετεί τη συμπλήρωση του καθημερινού, δυσβάσταχτου ωραρίου των παιδιών μας, ούτε τις εξαγριωμένες διαθέσεις τους στα parties.

Ποιό διδακτικό χέρι θα βρεθεί να οδηγήσει τα παιδιά μας προς την κατεύθυνση της σωστής μουσικής καλλιέργειας; Ποιό διδακτικό στόμα θα βρεθεί να τους μιλήσει γι' αυτό το υπέροχο και μοναδικό Δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο; Και ποιό διδακτικό μάτι θα διεισδύσει στα άδυτα της ανθρώπινης φωνής και του αυτιού, των ήχων της φύσης, των ήχων της σιωπής;

Ποιός θα μιλήσει στα παιδιά για την πειθαρχία, την συγκέντρωση, την τάξη, τη συνεργασία και την υπακοή, που επιτυγχάνονται μέσω της Μουσικής; Ποιός θα μιλήσει για τα μονοπάτια που ακολουθεί ένας μουσικός, για να δημιουργήσει ή να εκτελέσει ένα έργο; Ποιός θα μιλήσει στα παιδιά για τη Μουσική των Αγγέλων; Τη Μουσική των βουνών, της θάλασσας και των ποταμών; Για τη Μουσική των άστρων, ποιός θα τους μιλήσει;

Εμείς οι γονείς, αλλά κι εμείς οι δάσκαλοι κάνουμε πολύ μεγάλο λάθος, όταν, άλλοτε απαιτούμε από τα παιδιά μας να βλέπουν τη Μουσική σαν ένα στεγνό καθήκον, κι άλλοτε να τη χρησιμοποιούν σαν ένα μέσον γλεντιού, κεφιού και ξεφαντώματος.

Στις μέρες μας, τα παιδιά μας έχουν πολύ μεγάλες δυνατότητες και μπορούν να χειρίζονται πολύ εύκολα και πολύ γρήγορα, διάφορες γνωστές σε όλους μας συσκευές, αλλά και πολύ εύκολα και γρήγορα, παραιτούνται από κάθε προσπάθεια που απαιτεί κόπο και προσήλωση.

Πόση ώρα μπορεί ένα παιδί να καθήσει μπροστά σε έναν υπολογιστή, αλλά και πόση ώρα μπορεί να καθήσει πάνω σε ένα σκαμπό πιάνου; Πόση ώρα μπορεί να

καθήσει μπροστά σε μία τηλεόραση, αλλά και πόση ώρα μπορεί να σταθεί κρατώντας σωστά ένα δοξάρι βιολιού; Πόση ώρα μπορεί να καθήσει ένα παιδί μέσα σε ένα δάσος για να ακούσει τους ήχους των φυλλωμάτων και των πουλιών, να αφουγκραστεί την ησυχία και να ακούσει τη φωνή του να αντηχεί από την απέναντι πλευρά μιας βουνοπλαγιάς; Τον ήχο της θάλασσας, όταν γλείφει την ακτή και παρασύρει στην επιστροφή της τα ψιλά χαλικάκια, το σιωπηλό και γαλήνιο ήχο του βυθού, τον ήχο του αέρα, όταν κάνει την επιφάνειά της να κυματίζει, πόση ώρα μπορεί να καθήσει ένα παιδί για να τους ακούσει;

Ίσως τα παραδείγματα να ακούγονται ευτελή στα ακαλλιέργητα αυτιά, τα δικά μας, των γονέων η, των δασκάλων.

Μήπως όμως τελικά, έχουμε ευτελίσει εμείς οι ίδιοι τη Μουσική; Μήπως εμείς οι ίδιοι τη χρησιμοποιούμε όχι με έναν, αλλά με πολλούς παράλογους τρόπους, ξεχνώντας ότι έχει τη δύναμη να εκφράζει, να επηρεάζει, να απευθύνεται και να μιλάει άμεσα στη συνείδηση, τη λογική και την καρδιά του ανθρώπου με τη δική της μοναδική γλώσσα;

Πόσο κακό κάνουμε, όταν από τη μια, ωθούμε τα παιδιά μας να ασχοληθούν η να σπουδάσουν Μουσική, αλλά από την άλλη, δεν μπορούμε ούτε να τους εξηγήσουμε, ούτε να τους μεταδώσουμε, ούτε να τους διδάξουμε, ούτε καν να τους προσφέρουμε τη χαρά της αρμονίας των ήχων. Όταν δε μπορούμε να ενεργοποιήσουμε το μελωδικό τραγούδι και να ζωντανέψουμε τον παλμό της ψυχής τους. Όταν δε μπορούμε να καλλιεργήσουμε το νου τους με τον εύτακτο ρυθμό που υπάρχει σε όλη την κτίση!

Πόσο κακό κάνουμε, όταν τα ωθούμε από τη μία, να μεταχειρίζονται τη Μουσική και τη σπουδή της, με ασέβεια, και με μία παντελή έλλειψη δίψας, φλόγας και αγάπης για εκείνην κι από την άλλη, να προσμένουμε από τα παιδιά μας, να μεταμορφωθούν κάποτε σε πολιτισμένα και ψυχικά καλλιεργημένα όντα!

Η πολύ γνωστή φράση που ακούγεται συχνά, ότι η Μουσική εξη-μερώνει τα ήθη, μάλλον θα πρέπει να αντικατασταθεί στην εποχή μας από μία φράση εντελώς αντίθετη: η Μουσική, εξαγριώνει τα ήθη, σκυθρωπιάζει τα πρόσωπα και καλλιεργεί ανήθικες συμπεριφορές, όπως αυτές, της υπεροψίας, της φιλαυτίας και του άκρατου εγωκεντρισμού.

....Όταν διδάσκεσαι, μαθαίνεις να ευγνωμονείς.

Όταν ευγνωμονείς, μαθαίνεις να «σκύβεις».

Όταν σκύβεις, μαθαίνεις να προσεύχεσαι.

Κι όταν προσεύχεσαι, απλώς, μπορείς να λήγεις Άνθρωπος.... Επιστήμονας, Καλλιτέχνης, Εργάτης.... δεν έχει σημασία.

Τελικά, όπως όλα τα παρεξηγημένα πράγματα έτσι και η παρεξηγημένη Μουσική, υπάρχει και στέκει μακριά από όλα και όλους μας. Για να την ακούσεις δε χρειάζεσαι ούτε μπόλικα Πτυχία, ούτε φοβερό ταλέντο, ούτε ο,τιδήποτε έχει να κάνει με τεχνητά μέσα.

Αρκεί να θέλεις να την ακούσεις, να τη γνωρίσεις και να τη σεβαστείς. Τότε θα έχει πολλά να σε διδάξει και εσύ τότε, σίγουρα θα την αγαπήσεις όπως της αξίζει.



Φωτό:oloigiaolous.gr

Ιωάννα Μακρή «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Αρ. Τεύχους 134 Οκτώβριος 2013